

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 16/10/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 56

Đa số mọi người cho rằng số mạng đã được định đoạt rồi nên không thể thay đổi được. Viên Liễu Phàm trước khi gặp Vân Cốc Thiên Sư cũng nghĩ như thế nên ông không làm gì để thay đổi. Sau này, được Vân Cốc Thiên Sư chỉ dạy ông mới biết rằng vận mạng là có thể thay đổi chỉ cần có sự chân thật nỗ lực muốn cải đổi.

Phật dạy rằng: *“Nhất thiết pháp từ tâm tướng sanh”* tức là chỉ cần tâm niệm của chúng ta chuyển đổi thì ngày hôm qua là quá khứ, ngày hôm nay sẽ hoàn toàn đổi mới. Nếu chúng ta không muốn chuyển đổi, không tích cực chuyển đổi thì chúng ta mới đi theo vận số đã an bài. Người xưa đã có câu nói về những người chấp nhận số phận, không biết chuyển đổi: *“Quân tử thì vui làm quân tử. Tiểu nhân có oan ức cũng vui làm tiểu nhân.”*

Trước đây, Mẹ tôi từng nói hai tuổi chúng tôi mà lấy nhau thì tàn mạt. Thế nhưng, đến nay tuy không giàu như người khác nhưng chúng tôi sống không hề thiếu thốn. Đây là kết quả của nỗ lực cải tạo vận mệnh chứ không phải nỗ lực đến Chùa, Miếu hay nghe nơi nào đó linh hiển thì đến để cầu khẩn van xin. Đó là tích cực bố thí, cúng dường đến mọi người những mẻ đậu phụ sạch, từng lứa rau sạch và cả những mẻ bánh trưng, bánh ú v.v.v...

Cho nên vận mệnh có thể thay đổi nhờ sự thành tâm, thành ý của chính mình, nhờ sự nỗ lực dũng mãnh tinh tấn một cách đặc biệt ngay trong đời này. Hòa Thượng Tịnh Không khi lần đầu gặp Chương Gia Đại Sư đã được Ngài dạy tu bố thí. Hòa Thượng nói: *“Tiền ăn con còn chẳng đủ thì làm sao để bố thí ạ?”* Chương Gia Đại Sư nói: *“Một đồng không đủ thì một xu!”* Thực hiện lời dạy của Thầy mình, Hòa Thượng bắt đầu tu bố thí từ một vài xu, ấy vậy mà vận mạng của Ngài hoàn toàn thay đổi, từ không có phước báu thành người có phước báu, từ người đoản thọ thành người có tuổi thọ cao.

Giống như Viên Liễu Phàm, trong vận mạng ông không có gì cả, không tuổi thọ, không chức quan, không con cái nhưng khi ông vận dụng lời dạy cải tạo vận mạng của Vân Cốc Thiên Sư thì ông đã có hai con trai, làm đến quan huyện, tuổi thọ kéo dài thêm gần 20 năm. Cho nên quan trọng là chúng ta có muốn chuyển đổi hay không mà thôi. Sự chuyển đổi chính là quả, trên Kinh Phật từng dạy muốn biết quả trong tương lai thế nào thì hãy nhìn vào nhân gieo hiện tại của chúng ta.

Người thế gian rất sợ bị thiệt, bị lỗ nếu phải làm hay gieo nhân là các việc không công. Thực tế trên đời này, chẳng có gì không công. Hòa Thượng nói: *“Trong vòm trời này không sót lọt một mảy trần”*, một việc ác nhỏ hay một thiện nhỏ như hạt bụi đều không sót lọt. Cho nên chúng ta cứ nỗ lực cho đi, tích cực hy sinh phụng hiến thì không bao giờ mất. Bản thân tôi đi đâu, nói chuyện với bất cứ ai, biết được câu chuyện của họ thì tôi luôn giúp cho họ một ít để cuộc sống tốt hơn. Hành động này hoàn toàn xuất phát tự động chứ không vì cầu họ trả ơn, mong được giúp đỡ hay để có thêm phước báu, đơn giản chỉ là: *“Việc tốt cần làm nên làm không công không đức”*.

Trước đây tôi từng nói với mọi người rằng nếu chúng ta không có hạnh phúc gia đình, con chúng ta không ngoan thì chúng ta tích cực đi giúp các gia đình có được hạnh phúc, giúp con của người khác được ngoan hiền thì gia đình, con cái chúng ta sẽ chuyển đổi tốt đẹp, hạnh phúc của chúng ta sẽ đong đầy, con cái chúng ta sẽ ngoan. Đây không phải là một mớ lý thuyết suông mà là một đạo lý chắc thật. Chúng ta đừng bao giờ buông xuôi số phận mà hãy nỗ lực cải đổi.

Xuất phát điểm của tôi không bằng mọi người. Gia đình tôi là gia đình bản cố nông, Ba chỉ học đến lớp 4, Mẹ thì tham gia lớp xóa mù chữ. Anh em chúng tôi lớn lên như những cây dại chứ không phải lớn lên trong sự giáo dục về chuẩn mực đạo đức. Cha Mẹ tôi cực kỳ vất vả, đầu tắt mặt tối, suốt ngày bán mặt cho đất, bán lưng cho trời ở ngoài đồng áng. Ba tôi 3 giờ sáng đã không có nhà 7, 8 giờ tối mới về đến nhà. Cha Mẹ như vậy cộng thêm ở vùng quê nghèo nên chúng tôi rất khó khăn để có cơ hội học tập tốt. Tuy vậy, phước đức nhân duyên đã đẩy tôi đến với các mốc thay đổi trong cuộc sống.

Tôi thấy người bạn của mình nói tiếng Hoa lưu loát nên tôi rất ngưỡng mộ và tự suy nghĩ là đến bao giờ tôi mới có thể đọc, nói tốt được như vậy. Thế nhưng sáu năm sau, chính người bạn đó đã đi tìm ông Vọng Tây Cư sĩ, người lúc đó đã phiên dịch và đưa ra một lượng lớn những đĩa giảng pháp của Hòa Thượng Tịnh Không. Rõ ràng, chính bản thân tôi đã tự thay đổi vận mạng của chính mình.

Một sự thay đổi lớn nhất mà chúng ta đang hướng tới đó là hết cuộc đời người tầm thường này, chúng ta sẽ làm Bồ Tát ở Tây Phương Cực Lạc. Đây là sự thay đổi tốt nhất, nằm trong tầm tay của chúng ta. Mỗi chúng ta đều có năng lực cải tạo hoàn cảnh đời sống của chính mình ở hiện tại và ở tương lai. Chúng ta phải tin điều này vì đạo lý và phương pháp chúng ta đã có sẵn. Vấn đề còn lại là chúng ta phải nỗ lực tinh tấn một cách đặc biệt, chứ lười biếng thì không thành công. Hòa Thượng chỉ dạy rằng: ***“Muốn thay đổi hoàn cảnh đời sống của mình thì y theo Kinh giáo mà thực hành. Nhất định sẽ có chỗ tốt!”***

Cho nên dù ở phương trời nào, chúng ta luôn *“vì người khác mà phục vụ, mà lo nghĩ”*. Đây là cơ hội để tăng tấn đạo tâm và cải tạo vận mệnh của mình. Năm xưa, tôi có cơ hội đi dạy học và luôn nỗ lực để theo lớp. Từ một lớp học 70 học sinh, có em còn

năn nỉ xin vào lớp đến khi lớp chỉ còn 5,6 người nhưng tôi vẫn nhiệt tình chạy xe máy từ Thành Phố Hồ Chí Minh về Vũng Tàu để vào lớp. Thậm chí có hôm về đến lớp thì học trò nói rằng: “*Thầy ơi! Hôm nay nghỉ vì bàn ghế rời đi hết rồi, lớp học được người ta mượn làm đám rồi!*” Tuy là thế nhưng tôi không bỏ cuộc.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, chúng ta đều biết Đại Sư Ấn Quang là hóa thân của Đại Thế Chí Bồ Tát, cũng có thể nói mọi hành động cử chỉ của Ngài đều là tấm gương cho mọi người, thế nhưng trong sử ký có ghi chép là Đại Sư Ấn Quang trước khi vãng sanh có một chút bệnh, sau đó niệm Phật vãng sanh. Tại sao Ngài không thị hiện là không bệnh và tự tại vãng sanh? Ngài thị hiện trước khi vãng sanh có bệnh là muốn khai thị điều gì cho chúng con?*”

Thích Ca Mâu Ni Phật từng chỉ dạy rằng con người sinh ra trong cuộc đời này không thể thoát khỏi tám cái khổ gồm “*Sanh Lão Bệnh Tử Khổ, Ái Biệt Ly Khổ, Oán Tằng Hội Khổ, Cầu Bất Đắc Khổ, Ngũ Ấm Xí Thịnh Khổ*”. Tổ Ấn Quang dù là hóa thân của Bồ Tát Đại Thế Chí nhưng Ngài đến thế gian nên vẫn mượn thân phàm, do đó, Ngài vẫn phải trải qua cái khổ của “*Sanh Lão Bệnh Tử*”. Phật, Bồ Tát thọ thân, xả thân tự tại nhưng các Ngài vẫn thị hiện không vượt ngoài định luật “*Sanh Lão Bệnh Tử*”. Chúng ta thì yêu tiếc cái thân này, nhất định không chịu xả ra giống như đứa nhỏ không chịu thay quần áo mà nó yêu thích nên nó cứ chạy lòng vòng mặc cho người lớn chạy đuổi theo bắt về thay đồ.

Hòa Thượng nói: “***Đây là thị hiện rất quan trọng! Nếu như Ngài thị hiện hoàn toàn không có bệnh, biết trước giờ chết, tự tại ra đi, đứng mà đi hoặc ngồi mà đi, vậy thì chúng ta sẽ nghĩ rằng Ngài không phải làm phàm phu. Nếu Ngài thị hiện không bệnh, niệm Phật tự tại vãng sanh thì không giống với người phàm vì phần nhiều phàm phu khi ra đi là phải có bệnh.***

“Ngài thị hiện thân phàm một phàm phu. Ngài làm được, chúng ta cũng làm được. Dụng ý chính ngay chỗ này. Sự thị hiện của chư Phật, Bồ Tát nhất định phải giống với chúng sanh ở cảnh giới mà các Ngài đang độ thì như vậy mới hiệu quả. Nếu Ngài không thị hiện cảnh giới giống chúng sanh thì rất khó độ chúng sanh. Nếu chư Phật, Bồ Tát đến thế gian này mà làm như vậy thì các Ngài đã uổng phí một lần đến thế gian này rồi!”

Nếu Ngài thị hiện một cảnh giới rất cao, vượt qua ngoài năng lực của chúng sanh thì chúng sanh không thể làm được. Thích Ca Mâu Ni Phật đến thế gian này đã 8000 lần. Chúng ta thấy Ngài thị hiện là thái tử Tất Đạt Đa, lớn lên trải qua học tập đầy nỗ lực, rồi trưởng thành, rồi kết hôn với vợ đẹp và có con. Ngài đã từ bỏ vợ đẹp, con xinh, từ bỏ ngôi vị thái tử, trải qua 6 năm tu khổ hạnh. Ban đầu tu sai pháp, sau đó quay trở lại tu đúng pháp, thành tựu Chánh Đẳng Chánh Giác. Cuối cùng trước khi nhập Niết Bàn, Ngài thị hiện bị ngộ độc khi ăn bát cháo nóng do cư sĩ Thuần Đà cúng dường.

Ngài hoàn toàn thị hiện giống như chúng sanh chúng ta đây. Thân tứ đại của Ngài cũng kết từ đất nước gió lửa, cũng chịu định luật tuần hoàn của “*Sinh Trụ Dị Diệt*”. Hòa Thượng khẳng định: “**Tất cả chư Phật Bồ Tát đều nắm được nguyên tắc thị hiện này, rất ít có ngoại lệ!**” Như vậy, các Ngài đến thế giới nào, cảnh giới nào thì phải thị hiện như chúng sanh ở thế giới đó, cảnh giới đó.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng! Trên Kinh Anan vấn Phật việc tốt xấu có nói rằng: Làm tất cả mọi việc ở thế gian nhưng không dính mắc việc thế gian, không để mọi sự mọi việc vào trong tâm. Phật trên Kinh Hoa Nghiêm có nói: Lý sự vô ngại, sự sự vô ngại. Vậy con xin hỏi là phàm phu học Phật, muốn một đời niệm Phật thành tựu, vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc thì có thể chơi cờ phiêu được hay không ạ? Do bởi ở trong thế bất buộc, không thể thay đổi được nghề nghiệp, tâm thái đầu tư là luôn phải nhanh chóng nắm lấy cơ hội, không để tuột mất, vậy con làm thế nào để vừa có thể đầu tư cờ phiêu, làm thương mại mà vẫn giữ được tâm thanh tịnh?*”

Hòa Thượng nói: “**Vấn đề này, bạn chính mình cũng đã có đáp án rồi! Dùng tâm thái đầu tư là một việc của thế gian, vậy thì làm sao mà không có “thế gian ý” được. Nếu hàng ngày, cờ phiêu lên giá thì bạn hoan hỉ, nếu cờ phiêu rớt giá thì bạn sầu khổ, nhúu mặt nhúu mày. Vậy thì bạn không nên làm!**”

“**Phật đã nêu ra rất nhiều những thói quen của chúng ta trong đời sống ở thế gian. Các việc giao tế qua lại như hôn lễ hay tang sự đều là các việc thế gian. Vì sao việc thế gian có thể làm? Vì trên Kinh Hoa Nghiêm có nói sự sự vô ngại. Tuy nhiên, chướng ngại phát sanh là ở đâu? Chính là ở “thế gian ý”!**”

“**Thế gian ý” là gì? là tự tư tự lợi, là phải quấy tốt xấu ta và người, là tham sân si. Nói đơn giản hơn thì bạn đối với việc ở thế gian này rất là để tâm, rất là vương bạn, cho nên gọi là “thế gian ý”. Nếu như bạn đối với thế gian này hoàn toàn không để vào trong tâm, vậy thì không có “thế gian ý”.**”

“**Không có “thế gian ý” mà làm việc thế gian thì đây là thị hiện của Phật, Bồ Tát.**” Chúng ta làm việc mà cứ canh cánh, khẩn trương, vội vàng với công việc là sai rồi. Phải là không dính mắc thì mới đúng. Một người không để tâm, dính mắc việc thế gian nhưng làm tất cả mọi việc ở thế gian thì đó là việc làm của Phật, Bồ Tát.

Người chơi cờ phiêu thì luôn nắm lấy thời cơ, theo dõi chỉ số lên xuống của cờ phiêu nên gần như phải ôm ipad, máy tính, điện thoại, không rời mắt. Kinh Anan vấn Phật việc tốt xấu có câu: “*Làm tất cả mọi việc ở thế gian nhưng không dính mắc việc thế gian, không để mọi sự mọi việc vào trong tâm*”. Tuy nhiên, việc người chơi cờ phiêu luôn theo dõi các cơ hội không rời mắt, không một chút lơ là, luôn sẵn sàng nắm bắt cơ hội đã cho thấy tâm của họ hoàn toàn dính vào việc thế gian! Người có tâm thái như vậy làm sao tu được tâm thanh tịnh.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Phật, Bồ Tát cùng với chúng ta có sự khác biệt rất lớn. Phật Bồ Tát làm tất cả mọi việc thế gian nhưng không có ý của thế gian. Việc thế gian thì giống nhau, Phật Bồ Tát cũng làm việc thế gian giống chúng ta, không hề khác nhưng các Ngài không có “thế gian ý” còn chúng ta thì có ý thế gian. Không luận là đời sống, công việc hay giao tế, chúng ta đều rất dính mắc, vương bận nên chúng ta vẫn là phàm phu.”**

Vì dính mắc vào việc thế gian nên chúng ta ngày ngày đau khổ, lo buồn. Hết lo cho con lại chạy đôn chạy đáo lo cho cháu. Khi có ma chay, mọi sự mọi việc đã có người lo hết rồi, nhưng con cháu trong nhà vẫn lo lắng, bao chao, dao động, không ai tĩnh lại mà lo niệm Phật.

Cho nên Hòa Thượng khẳng định: **“Không dính mắc, không vương bận thì chính là siêu phàm nhập thánh. Học Phật là học ở ngay chỗ này.”** Tức là chúng ta làm sao mà có thể làm tất cả mọi việc ở thế gian nhưng không vương mắc vào thế gian. Hòa Thượng từng dạy chúng ta: **“Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức”** – nghĩa là chẳng phải vì phước báu hay công đức, cứ là việc tốt thì chúng ta làm.

Hòa Thượng nói: **“Buôn bán kiếm tiền là việc thế gian. Nếu mỗi niệm của chúng ta đều cầu mong phát tài, muốn chính mình hoặc con cháu được hưởng thụ, được giàu sang thì đây đều là “thế gian ý”. Ở Xinh-ga-po, có một người buôn bán rất thành công, đó là ông Trần Gia Khánh, đây là người tay trắng làm nên. Ông phát được tài lớn. Thế nhưng, tất cả những tiền tài của ông hoàn toàn dùng cho xã hội, giúp đỡ người khổ nạn.**

“Ông rất có trí tuệ. Ông muốn giúp đỡ tất cả mọi người tiếp nhận được giáo dục tốt nên ông xây dựng rất nhiều trường học, bồi dưỡng nhân tài còn đời sống của chính ông lại rất đơn giản, rất là khắc khổ. Khi tuổi già đến, ông kiểm tra sức khỏe thì bác sỹ nói ông bị thiếu dinh dưỡng.

“Con của ông, có một lần bị người ta bắt cóc và họ viết thư đòi tiền chuộc. Ông viết thư hồi đáp cho họ rằng: “Các người hãy đem nó giết đi, tôi không có một phân tiền nào cho nó. Tiền của tôi là dùng để làm những việc từ thiện xã hội, nhất định không cho con cái”. Những người bắt cóc con ông, sau khi nhận được thư này liền thả con ông ra.

“Con người này là Bồ Tát thị hiện, nhất định không phải là phàm phu. Đây chính là người có thể làm tất cả mọi việc thế gian nhưng không dính mắc vào các việc thế gian” ./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!